

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 marca 2019 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie XP 926/18:

1. przywrócił M. M. do pracy u pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy,
2. zasądził od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz powódki M. M. kwotę 18.557,16 zł (osiemnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt siedem złotych 16/100) tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy płatnego pod warunkiem podjęcia pracy u pozwanego przez powódkę,
3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądził od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz powódki M. M. kwotę 2.304 zł (dwa tysiące trzysta cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
5. obciążył i nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.484 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powódka była zatrudniona u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 19 lutego 2018 roku.

Pismem z dnia 31 lipca 2018 roku, doręczonym powódce tego samego dnia, pozwana wypowiedziała jej umowę o pracę z dnia 19 lutego 2018 roku, z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano niesumienne wykonywanie obowiązków pracowniczych oraz konfliktowość pracownika.

W dniu 28 września 2018 roku M. M. powzięła wiedzę, iż jest w szóstym tygodniu ciąży.

W dniu 1 października 2018 roku, doręczonym pozwanej tego samego dnia, M. M. zażądała cofnięcia dokonanego przez pozwaną wypowiedzenia umowy o pracę z uwagi na fakt, iż przed rozwiązaniem stosunku pracy zaszła ona w ciążę.

W okresach od dnia 28 września 2018 roku do dnia 19 października 2018 roku oraz od dnia 18 grudnia 2018 roku do dnia 14 stycznia 2019 roku M. M. pozostawała niezdolna do pracy.

Wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, w trakcie trwania stosunku pracy u pozwanej, liczonego jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynosiła 4.600 złotych.

Powyższy stan faktyczny, w istocie bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie zgodnych twierdzeń stron, a także , przedstawionych przez nie, dokumentów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Odnosnie zgłoszonego roszczenia o przywrócenie do pracy, Sąd wskazał, że swoją materialnoprawną podstawę znajdowało ono w art. 45 § 1 k.p. zgodnie z którym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Sąd zaznaczył, że wyżej wymienione roszczenie zostało przez stronę pozwaną uznane. Podkreślenia zatem wymaga, iż zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Żadna z tych okoliczności w niniejszej sprawie jednak nie zachodziła. Roszczenie powódki o przywrócenie do pracy było w sposób oczywisty uzasadnione, bowiem z bezspornych pomiędzy stronami okoliczności faktycznych wynikało, iż przed rozwiązaniem stosunku pracy zaszła ona w ciążę, a zatem, w świetle utrwalonego poglądu orzecznictwa (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt I PK 174/16, OSNP 2018/6/74), podlegała ona ochronie przewidzianej w art. 177 § 1 k.p. Wobec, zatem, nieziszczenia się przesłanek, przewidzianych w omawianym przepisie, pozwalających na wypowiedzenie umowy o pracę pracownicy w ciąży, stwierdzić należy, iż wypowiedzenie dokonane zostało z naruszeniem prawa, tj. art. 177 § 1 k.p. i powodowało zasadność roszczenia powódki o przywrócenie do pracy.

Z tych względów sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

W odniesieniu, natomiast, do roszczenia o wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy, Sąd stwierdził, że swoją materialnoprawną podstawę znajduje ono w art. 47 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 2 miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące - nie więcej niż za 1 miesiąc. Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39, albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy; dotyczy to także przypadku, gdy rozwiązano umowę o pracę z pracownikiem – ojcem, wychowującym dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego albo gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego. W świetle ww. przepisu nie budzi wątpliwości, iż powódce, jako pracownicy, z którą rozwiązano umowę o pracę w okresie ciąży, przysługiwało co do zasady prawo wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy.

Jednakże, odnosząc się do powyższego roszczenia Sąd stwierdził, iż co do zasady, prawo do wynagrodzenia było nie sporne między stronami, natomiast spór dotyczył jego wysokości. Zarzut pozwanej, skierowany przeciwko wysokości roszczenia o wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy, sprowadzał się, natomiast, do wskazania na konieczność obniżenia wymiaru wynagrodzenia o kwotę proporcjonalną do okresu niezdolności do pracy powódki w spornym przedziale czasowym. W tym względzie, pozwana powołała się na utrwaloną linię orzeczniczą wyłączającą możliwość przyznania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres, w którym pracownik nie był zdolny do świadczenia pracy.

Sąd wskazał, że powyższy zarzut okazał się zasadny. Wyrażona m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt II PK 45/12, LEX nr 1243023 oraz z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II PK 68/16 LEX nr 2312018 teza, iż wyłączeniu z okresu, za który przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy podlegają okresy niezdolności pracownika do świadczenia pracy, ograniczana jest przez Sąd Najwyższy jedynie do okresów, w których z okresem niezdolności do pracy pokrywa się okres pobierania przez pracownika świadczeń z ubezpieczenia społecznego, w tym zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego oraz renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji. Ww. wykładnia przepisu art. 47 k.p. zapobiec ma bowiem sytuacji, w której wypłacenie za dane okresy wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy powodowałoby, że za ten sam okres pracownik otrzymałby świadczenia z różnych, wykluczających się wzajemnie źródeł spełniających podobne funkcje. Z analizy przepisów z zastosowaniem wykładni systemowej, uwzględniającej także treść art. 92 § 1 i § 4 k.p. oraz treść przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika bowiem, że gdyby pracownik, z którym rozwiązano umowę o pracę z naruszeniem prawa, pozostawał w stosunku pracy, nie zachowałby prawa do wynagrodzenia w okresie, za który przyznano mu prawo do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego wobec nieświadczenia pracy z powodu czasowej niezdolności do pracy. Brak jest natomiast jakichkolwiek racji, dla których pracownik, z którym rozwiązano umowę o pracę miałby znajdować się w lepszej sytuacji niż pracownik, z którym takiej umowy nie rozwiązano. Stąd m.in. w orzecznictwie wyklucza się możliwość przyznania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres, w którym były pracownik pobierał zasiłek chorobowy. Sama, jednak, niezdolność do pracy,

za którą nie przyznano jednego z ww. świadczeń, nie stanowi natomiast podstawy do wyłączenia danego okresu z przedziału czasowego, za który zostanie przyznane wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. W sposób jednoznaczny zostało to wskazane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., sygn. akt I PK 158/05, OSNP 2007/7-8/99. W omawianym judykacie podkreślono, że zastąpienie prawa do wynagrodzenia prawem do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego ma miejsce tylko wówczas, gdy pracownik wystąpił o takie świadczenia i w związku z tym nie wykonywał pracy. Natomiast sama niezdolność do pracy z powodu choroby nie pozbawia pracownika prawa do wynagrodzenia, jeżeli pracownik świadczy pracę.

Sąd zauważył, iż przyczyną odmówienia powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 listopada 2018r. było to, iż niezdolność do pracy powstała po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia. Zważywszy jednak na przywrócenie do pracy zmieniają się okoliczności faktyczne sprawy. Odpadnie przesłanka, która stała się przyczyną decyzji odmownej ZUS. Wówczas mogłoby dojść do sytuacji, w której powódka otrzymałaby dwa świadczenia za jeden okres, co tym samym mogłoby doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia.

Dodatkowo Sąd stwierdził, iż odmienna wykładnia przepisu art. 47 in fine k.p. pozostawałaby sprzeczna z celem tej regulacji, którym jest zapewnienie pracownikowi wynagrodzenia w takim zakresie, jakby stosunek pracy nigdy nie został rozwiązany. Pracownikowi, który jest niezdolny do pracy, przysługują świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Podkreślić raz jeszcze należy, iż przyznanie wynagrodzenia za okres, za który pracownik może zwrócić się do ZUS o wypłatę świadczeń mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której ubezpieczony zostanie podwójnie wynagrodzony za ten sam okres. Z tych względów, zarzut pozwanego, dotyczący konieczności wzięcia pod uwagę niezdolności do pracy powódki zasługiwał na uwzględnienie. Na kwotę wynagrodzenia należnego powódce składa się wynagrodzenie za wrzesień 2018r. w kwocie 4600 zł, za październik w kwocie 4600zł (biorąc pod uwagę fakt, iż za pierwsze 33 dni niezdolności do pracy wynagrodzenie wypłaca pracodawca), za listopad 4600 zł i za 17 dni grudnia 2018r. 2522,46 zł (4600:31 dni=148,38 zł stawka dzienna x 17 dni). Łączna kwota wynosi 16.322,46 zł. Sąd wskutek błędu rachunkowego omyłkowo zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w łącznej kwocie 18.557,16 zł.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Należności uboczne, od zasądzonej kwoty, przyznano zgodnie z żądaniem powódki od dnia podjęcia pracy do dnia zapłaty, mając na uwadze fakt, iż nie można mówić o wymagalności tego świadczenia przed zgłoszeniem przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy i restytucją stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II PK 117/08, LEX nr 738349). Odsetki zasądzono w wysokości **odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.**

Odnośnie do kosztów procesu, w pierwszej kolejności Sąd wskazał, iż w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c, o co wnosila strona pozwana. Zgodnie z tym przepisem, zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W tym względzie stwierdzić należy, iż pozwana uznała jedynie roszczenie o przywrócenie powódki do pracy przy pierwszej czynności procesowej (co wprost potwierdziła w piśmie z dnia 23 stycznia 2019 roku, w którym jednocześnie zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia za czas pozostawania bez pracy). Nie sposób jednak uznać, iż nie dała ona powodu do wytoczenia powództwa, skoro, pomimo poinformowania jej przez powódkę o fakcie zajęcia w ciążę w dniu 1 października 2018 roku, nie doprowadziła ona do reaktywacji stosunku pracy poprzez cofnięcie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę. Bez znaczenia, w tym zakresie, pozostają, natomiast, inne, toczące się pomiędzy stronami postępowania spory sądowe, bowiem, mając na względzie fakt, iż pozwana dała powódce powód do wytoczenia powództwa, koszty związane z dochodzeniem roszczenia i tak będą podlegać zwrotowi na rzecz strony powodowej, niezależnie od tego, czy dochodzone będą odrębnym powództwem, czy też poprzez zmodyfikowanie, wcześniej wytoczonego, powództwa.

Sąd orzekając o kosztach procesu zastosował zasadę stosunkowego ich rozdzielenia wyrażoną w art.100 kpc, powódka bowiem wygrała sprawę w 90%.Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie obejmowała kwotę 73.600 złotych, ponieważ gdy powód żąda zarówno przywrócenia do pracy, jak i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy,

dochodzi do kumulacji roszczeń uzasadniającej zastosowanie art. 21 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r., I PZ 1/09, LEX nr 746194). Na wartość przedmiotu sporu złożyła się zatem ustalona na podstawie art. 231 k.p.c. suma 55.200 złotych wynikająca ze zgłoszonego roszczenia o przywrócenie do pracy, jak również ustalona na podstawie art. 19 § 1 k.p.c. wartość 18.400 złotych stanowiąca dochodzoną pozwem sumę w ramach zgłoszonego żądania o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001 r., III ZP 28/01, OSNP 2002/15/350).

Na poniesione przez powódkę koszty procesu w łącznej kwocie 2.880 złotych złożyły się następujące kwoty: 180 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego z tytułu roszczenia o przywrócenie do pracy (§ 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), a także 2700 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego związanych z roszczeniem o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (§ 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Sąd wskazał przy tym, iż uwzględniając argumentację prawną zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r. III PZP 5/17, OSNP 2018/7/88, w sprawie o przywrócenie do pracy i łącznie z nim dochodzone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy stronie reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z wyboru należne są koszty zastępstwa procesowego, które obejmują zarówno stawkę minimalną za prowadzenie sprawy o przywrócenie do pracy, jak i stawkę minimalną za prowadzenie sprawy o wynagrodzenie za pracę. Po dokonaniu wzajemnej kompensaty pozwany jest zobowiązany uiścić na rzecz powódki kwotę 2.304 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (90% z 2880 zł = 2592zł, 10% z 2880zł = 288 zł, różnica pomiędzy tymi kwotami wynosi 2304zł).

W toku postępowania wygenerowane zostały, również, koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu wynoszącej 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), tj. kwotę 2.760 złotych. Uwzględniając treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oraz zasadę ponoszenia kosztów procesu w niniejszej sprawie Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 2.484 zł (2.760zł x 90% = 2.484zł) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelacją, złożoną w dniu 10 kwietnia 2019 roku, powódka zaskarżyła powyższy wyrok w części tj. co do punktu 3 wyroku oraz w zakresie w jakim Sąd nie zamieścił w punkcie 2 wyroku rozstrzygnięcia o należnościach ubocznych od kwoty zasądzonej z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy tj. art. 325 kpc polegające na niezamieszczeniu przez Sąd w punkcie 2 wyroku z dnia 7 marca 2019 r. rozstrzygnięcia o przyznanych powódce należnościach ubocznych od zasądzonego roszczenia, podczas gdy w myśl naruszonej normy prawnej rozstrzygnięcie to winno znaleźć się w tenorze sentencji wyroku.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez zamieszczenie w punkcie 2 ww. wyroku rozstrzygnięcia, iż powódce należy się określone w wyroku wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia podjęcia pracy do dnia zapłaty.

Apelacją, złożoną w dniu 24 kwietnia 2019 roku, pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w części tj. co do punktu 2 w części co do kwoty 14 020,23 zł, co do punktu 4 w całości, co do punktu 5 w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

a) art. 233§1 k.p.c. poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego poprzez uznanie, że pismem z dnia 1 października 2018 r. Powódka skutecznie zgłosiła zamiar powrotu do pracy, co tym samym stanowić miałyby uzasadnienie okoliczności dla uznania, iż Pozwana dała powód do wytoczenia powództwa, podczas gdy w tym samym czasie Powódka pozostawała z Pozwaną w sporze w przedmiocie ustalenia odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę, wynikającym z tej samej podstawy;

b) naruszenie art. 101 k.p.c. w związku z art. 98§1 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c. poprzez uznanie, że Pozwana dała powód do wytoczenia sprawy co następnie doprowadziło do obciążenia jej w całości kosztami procesu w tym zastępstwa procesowego, podczas gdy Pozwana uznała powództwo przy pierwszej czynności i nie dała powodu do wytoczenia sprawy bowiem Powódka dochodziła dwoma odrębnymi pozwami dwóch alternatywnych, rozłącznych roszczeń, wynikających z tej samej podstawy;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego to jest:

a) art. 47 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że Powódce należne jest wynagrodzenie za okres 4 miesięcy pozostawania bez pracy, podczas gdy wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w tym przypadku powinno być wypłacone jedynie za okres od 1 września 2018 roku do 1 października 2018 roku czyli do czasu kiedy Powódka powinna była zmodyfikować żądanie kierowane w sprawie o sygn. akt X P 686/18;

b) §9 ust. 1 pkt 2 w związku z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (dalej: rozporządzenie) poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie kwoty 2.304 zł tytułem z zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od Pozwanej na rzecz Powoda w sytuacji kiedy Pozwana uznała powództwo przy pierwszej czynności procesowej;

Z daleko posuniętej ostrożności, na wypadek nie uznania zasadności wyżej wskazanych zarzutów, wyrokowi Sadu I instancji dodatkowo zarzucono:

a) naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów tj. poprzez uznanie, że Powódka w okresie przebywania bez pracy była zdolna do pracy co doprowadziło do uznania, że Powódce należne jest wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 18.557,16 zł. podczas gdy z materiału dowodowego i treści uzasadnienia Wyroku z dnia 7 marca 2019 roku wynika, że Powódka w tym okresie przebywała na zwolnieniu lekarskim a zatem wynagrodzenie dla Powódki za okres pozostawania bez pracy powinno wynosić maksymalnie 16.332,46 zł;

b) art. 47 k.p. w związku z art. 92§1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że Powódce należna jest kwota 18.557,16 zł za okres 4 miesięcy pozostawania bez, pracy podczas gdy Powódka w tym okresie przebywała na zwolnieniu lekarskim, a zatem wynagrodzenie dla Powódki za okres pozostawania bez pracy powinno wynosić 16.332,46 zł,

Wskazując na powyższe zarzuty zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c., wniesiono o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 14 020,23 zł

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W przypadku, zaś, nieuwzględnienia zarzutów głównych, a uwzględnienie zarzutów ewentualnych, na podstawie art.386 § 1 kpc, wniesiono o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 2 224,70 zł

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego , powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem II instancji , w tym kosztów zastępstwa adwokackiego – od pozwanego na rzecz powódki wg norm przepisanych.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku , strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje złożone w niniejszej sprawie są zasadne jedynie w części.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 47 k.p. pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 2 miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące - nie więcej niż za 1 miesiąc. Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39, albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy; dotyczy to także przypadku, gdy rozwiązano umowę o pracę z pracownikiem-ojcem wychowującym dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego albo gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego uznać należy, iż w przypadku powódki zostały spełnione wszelkie przesłanki uprawniające ją do wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy wymieniony w art. 47 k.p. Powódka w chwili wypowiedzenia stosunku pracy była pracownikiem szczególnie chronionym, a dokonane wypowiedzenie z racji naruszenia wskazanej ochrony było niezgodne z przepisami prawa. Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że powołany przepis art. 47 k.p. nie uzależnia stosowania sankcji zapłaty wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy od okresu przysługującej pracownikowi ochrony przed wypowiedzeniem, lecz od rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem szczególnie chronionym z naruszeniem przepisów prawa. Tym samym, w razie niezgodnego z prawem rozwiązania, przez pracodawcę, stosunku pracy, w okresie trwania szczególnej ochrony trwałości tego stosunku, pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy.

W odniesieniu, zaś, do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 kpc wskazać należy na brak podstaw do uwzględnienia zarzutu niewłaściwego zastosowania art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący nie podnosi żadnych konkretnych uchybień Sądu Rejonowego w zakresie oceny materiału dowodowego, które mogłyby zostać zweryfikowane w postępowaniu odwoławczym. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II UK 154/09 LEK nr (...)). Z istoty zatem sędziowskiej oceny wynika jej swoboda, ale nie dowolność. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd meriti nie naruszył reguł oceny materiału dowodowego; w żaden sposób dokonana ocena materiału dowodowego nie może być uznana za dowolną. Podkreślić również należy, że stan faktyczny sprawy nie budził w zasadzie wątpliwości, zeznania stron nie były kwestionowane, a spór między stronami dotyczył kwestii formalno-prawnych, a nie faktycznych. Odmienna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przedstawiona przez apelanta, a w zasadzie odmienne wnioski wyprowadzone na podstawie tych samych okoliczności pozostają jedynie w sferze polemiki strony i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mającej postać dowolności oceny dowodów.

Niemniej jednak, pomimo dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia okresów niezdolności powódki do pracy, Sąd Rejonowy błędnie ustalił kwotę przysługującej jej należności. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, z okresu, za który przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy wyłączeniu podlega okres pobierania zasiłku chorobowego (por. wyr. SN z 23.10.1973 r., I PR 412/73, niepubl.; wyr. SN z 25.1.1983 r., I PRN 139/82, OSNC 1983, Nr 9, poz. 138 z glosą S. Płażka, OSP 1984, Nr 10, poz. 206; wyr. SN z 17.11.1998 r., I PKN 443/98, OSNAPIUS 2000, Nr 1, poz. 12; wyr. SN z 15.2.2002 r., I PKN 801/00, Legalis; wyr. SN z 19.4.2006 r., I PK 158/05, OSNP 2007, Nr 7-8, poz. 99); świadczenia rehabilitacyjnego (por. uchw. SN z 15.5.1992 r., I PZP 27/92, OSNP 2004, Nr 21, poz. 370; uzasadnienie wyr. SN z 9.12.2003 r., I PK 81/03, Pr. Pracy 2004, Nr 7-8, s. 61); renty z tytułu całkowitej niezdolności

do pracy z dodatkiem pielęgnacyjnym z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji (wyr. SN z 6.8.2005 r., I PK 11/05, OSNP 2006, Nr 11–12, poz. 181). Tym samym Sąd Rejonowy ustalając kwotę należności powódki winien był uwzględnić, że w okresie od 28 września 2018 r. do 19 października 2018 r. oraz od 18 grudnia 2018 r. do 14 stycznia 2019 r. powódka pozostawała niezdolna do pracy, a w związku z faktem przywrócenia do pracy, za wskazane okresy przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego i należne z tego tytułu kwoty winny zostać uwzględnione przy ustalaniu należności przysługującej powódce. Tym samym należność za wrzesień winna była wynieść 4 139,91 zł (27 dni x 153,33 zł), za październik 1 632,18 zł (11 dni x 148,38), za listopad 4 600,00 zł, za grudzień 2 522,46 zł (17 dni x 148,38 zł). Wskazać należy, że prawo pracownika, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, do wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy, jest uregulowane w art. 47 k.p., który w zdaniu drugim stanowi: "Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39 k.p., albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy; dotyczy to także przypadku, gdy rozwiązano umowę o pracę z pracownikiem-ojcem wychowującym dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego albo gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego". W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy, hipoteza normy, zawartej w art. 47 zdanie drugie k.p., została bezspornie spełniona. Umowa o pracę została, bowiem, rozwiązana przez pracodawcę w drodze wypowiedzenia w sytuacji, gdy jej rozwiązanie podlegało ograniczeniu. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zatem zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12 894,55 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia podjęcia pracy do dnia zapłaty – pod warunkiem podjęcia pracy przez M. M. w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art.300 kp.

W pozostałej zaś części, na mocy art. 385 kpc, Sąd Okręgowy oddalił obie apelacje jako bezzasadne.

O kosztach procesu za I instancję, uwzględniając okoliczność, że powódka wygrała sprawę w 70 %, orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) uwzględniając także zwrot opłaty od apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w punkcie 3. sentencji na podstawie art. 100 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Jeśli zatem strony w równym lub zbliżonym stopniu wygrały i przegrały proces, a jednocześnie w takim samym stosunku poniosły koszty procesu, koszty te powinny zostać wzajemnie zniesione. Realny wynik wzajemnego zniesienia kosztów procesu nie może być inny niż wynik ich rozdzielania w takim stosunku, w jakim każda ze stron procesu przegrała (zob. postanowienie SN z dnia 10 maja 1985 r., II CZ 56/85, Lex nr 8716). W niniejszej sprawie, obie strony, jedynie w niewielkim stopniu, wygrały postępowanie apelacyjne, a jednocześnie - będąc reprezentowane, przez ustanowionych z wyboru, profesjonalnych pełnomocników - poniosły koszty procesu w takiej samej wysokości. W związku z tym zasadnym było zniesienie wzajemnie między stronami kosztów postępowania apelacyjnego.

Agnieszka Gocek B. Z. F.

S.B.